



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...**

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum  
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In  
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et  
Excessvs Amoris ...

**Rodt, Franz Joseph von**

**Campoduni, 1680**

Discursus XIX. Deplorat, nullam Ecclesiis haberi reverentiam, in quas  
immundæ gentes, id est, concupiscentiæ. & carnales sensus ingrediuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)



## DISCVRSVS XIX.

Iod.

Vidit gentes ingressas Sanctuarium suum, de quibus præceperas, ne intrarent in Ecclesiam tuam. *Thren. 1. v. 10.*

## DE ECCLESIA.

*Deplorat nullam Ecclesiis haberi reverentiam, in quas immunda gentes, id est, concupiscentia, & carnales sensus ingrediuntur.*

**I**Nfames ac spurios, uti & incircumcisos populos, & immundos, præcipuè verò Ammonitas, & Moabitas ab ingressu Ecclesiæ proscripterat Deus, *Ammonites, & Moabites non intrabunt in Ecclesiam Domini in æternum.* Deplorat autem afflictum & perturbatū Synagogæ suæ statum Prophetam dum vidit gentes, non solum Chaldaeos (uti probè notat Cornelius) sed etiam Moabitas, & Ammonitas (quibus interdictus erat ex mandato Dei ingressus in Ecclesiam) ingressas Sanctuarium suum, de quibus præceperas, ne intrarent in Ecclesiam tuam.

Sed nec minùs hodie lamentatur & conqueritur altis suis spiritibus & singultibus Ecclesia, gentes improbas, immundas, & à cultu veri Dei alienas, ingressas Ecclesiam, & templa, easque ipsum Ecclesiæ Sanctuarium possidere, terram scilicet, & civitatem sanctam, sanguine unigeniti Dei consecratam.

Notat tamen Cornelius in Deutr. cit. quòd populus immundus & incircumcissus, maxime

Deut. c.  
23. v. 3.

Moabites  
olim prohibiti ab  
Ecclesia.



Moabit  
su. i. con-  
cupiscen-  
tia.

ximè verò Moab, (qui inter-  
pretatur de patre) tropologicè sig-  
nificat concupiscentiam: quæ à pa-  
tre diabolo est, item carnales sensus.  
De hisce etiam immundis gen-  
tibus, & Moabitibus maximè con-  
queritur sancta mater Ecclesia,  
quòd ipsum intrent Sanctuariū,  
& Sancta Sanctorum, templa  
scilicet Deo vivo consecrata;  
Videt gentes has impuras, con-  
cupiscentiam, & carnales sen-  
sus ingressas Sanctuarium, de  
quibus præceperas, ne intra-  
rent in Ecclesiam tuam, & cœ-  
tum fidelium.

II. Patriarcha Jacob, in Meso-  
potamiam profecturus post so-  
lis occasum, ad captandam quietem,  
composito ex lapidibus cervicali,  
prostratus, vidit in somnis  
scalam stantem super terram &  
cacumen eius tangens cælum, An-  
gelos quoque Dei ascendentes, &  
descendentes per eam, & Dominum  
innixum scalæ... Cumque evigilasset  
Jacob de somno, ait: Verò Dominus  
est in loco sancto isto. Ego nesciebam.  
Moxque reverentiâ loci exter-  
ritus Jacob exclamavit: Quam  
terribilis est locus iste! non est hic  
aliud, nisi domus Dei, & porta cæli.  
Surgens ergo Jacob mane tulit lapi-  
dem, quem supposuerat capiti suo, &  
erexit in titulum, fundens oleum de-  
super: Apellavitque nomen urbis Be-  
thel, quæ prius Luz vocabatur.  
Bethel interpretatur Domus  
Dei, & allegoricè significat Ecclesiã,

Deo consecratam, teste Cor-  
nelio, quia in ea, quasi domo sua,  
Deus habitat per præsentiam tum  
spiritualem, tum realem, & corpora-  
lem in Eucharistia. In domo Dei,  
& Ecclesia, (conformiter an-  
tiquæ observacioni & consue-  
tudinè) eriguntur altaria, oleo  
sacro perfusa, in titulum. Nec  
est, quod A catholici nos incul-  
pent, & objiciant, erigere nos  
Sanctis ædes & altaria, iisque  
nos sacrificare, nam (uti bene  
docet Augustinus) Nos marty-  
ribus nostris non templa, sicut diis,  
sed memorias, (quod idem est, ac  
in titulum) sicut hominibus mor-  
tuis, quorum apud Deum vivunt spi-  
ritus, fabricamus, nec ibi erigimus  
altaria, in quibus sacrificemus mar-  
tyribus, sed uni Deo, & martyrum,  
& nostro sacrificium immolamus. Si-  
cut etiam superius pulchrè de-  
claravit idem sanctus Do-  
ctor, monens sacerdotem  
ad altare facientem, non dice-  
re: offero tibi sacrificium Petre vel  
Paule, vel Cypriane, cum apud eo-  
rum memorias offeratur Deo, qui eos  
& homines, & martyres fecit.

Sed, ut ad propositum meū  
revertar, domus Dei, & Be-  
thel, Ecclesiæ Deo dicatæ vo-  
cantur, in quibus fideles, men-  
tis per orationem, tanquam  
per scalam ascensu, ad Deum  
te elevant, & ascendunt, in-  
ternunciis & patrocinantibus  
sanctis Angelis, qui non tam  
U 2 oratio

Erigitur  
altaria,  
& sacrifi-  
camus

S. Aug. de  
C. D. l.  
22. c. 10.

Deo, non  
Sanctu.

Ibid l. 8.  
c. 27.

(II)

Ecclesia  
domus  
Dei



orationes nostras, quam sacratissimum sacrificium (in quo Dei filius sub speciebus sacramentalibus usque ad consummationem saculi affectuosissime nobiscum cohabitans offertur) Patri aeterno pro nobis offerunt: Quare merito cum S. Patriarcha exclamare nobis licet:

*Est celi.*

*Verè Dominus est in loco sancto isto! Quàm terribili est locus iste! Non est hic aliud, nisi Domus Dei & porta celi, imò ipsum cœlum.*

*Ecclesia (ait Chrysostomus.)*

*Chrysost. hom. 36. in 1 ad Corint.*

*non est constrina, aut unguentaria taberna, aut officina forensis, sed locus Angelorum, locus Archangelorum, Regia celi, cœlum ipsum.*

*In cœlo mysteriosum, & grave silentium factum fuisse, memorat dilectus Christi discipulus in sua Apocalypsi: Factum est silentium in cœlo. Accedit, quòd in illo templo gloriæ, summâ astent modestiâ, & reverentiâ spiritus illi cœlestes coram throno divinæ Majestatis, uti de Seraphinis expressè testatur Isaias: Seraphim stabant super illud, sex alæ uni, & sex alæ alteri, duabus velabant faciem ejus, & duabus velabant pedes ejus.*

*Apoc. c. 8. v. 1. Silentium in cœlo. Isa. c. 6. v. 2.*

*Locus Angelorum, Regia celi, cœlum ipsum esse Ecclesiam Deo consecratam audivimus, quidni ergo silentium deceat cœlestem hanc regiam, Ecclesiam? quidni cum reverenti silentio verbum Dei in illa au-*

*Idem servandum in Eccles.*

*dire, & sacris interesse mysteriis conveniat? Quæ phantasia, quæ petulantia invertunt corda vestra, quæ xantes ranæ, strepitantes hirundines, loquaces mulieres & viri, qui in cœlesti Ecclesie curia, non dico, turpiloquia, aut scurriloquia, at saltem vaniloquia instituitis? An non demos habetis ad loquendum? ait Chrysostomus, an non habetis domum ad rugandum? An non habetis forum ad conferendum?*

*An non tabernas ad emendum, & vendendum? An Ecclesiam Dei contemnitis? Adhuc minaciùs idem sanctus loquitur hom. 24. in Act. Apost. Loquentes, vel ridentes in templo, digni sunt, non qui verberare, sed fulmine de cœlo feriuntur. Quid enim de Ecclesia judicatis protervi, & irreverentes mortales? An Ecclesiam Dei constrinam, unguentariam tabernam, aut officinam forensis esse creditis? Erratis vani, & irreverentes mortales, & multum aberratis, Ecclesia locus Angelorum, & cœlum ipsum est, quod silentio honoratur. Hic nihil, nisi sancta, sonare decet (addit præfatus*

*S. Chrysost. lib.*

*Nil nisi sanctum sonare de-*

*Psal. 64. v. 1.*

*antistes, ) nihil nisi laudes, & hymnos sacros, te decet hymnus Deus in Sion, ait Psalter regius: Hebræa habet: Tibi silentium Deus in Sion. Magis enim pio & reverenti silentio, quam canticis & organis in Eccle-*



Ecclesia honoratur Deus. Si quidem tamen cum Psalms: ista regio, etiam in tympano, & choro in chordis & organo laudare Deum placeat, saltem nihil, nisi sacra sonare decet: Non gallicam levitate currentes nec oculos, non symphonias saltitantes, chorari sciendis, quam excitandam devotioni aptiores, non rugas & vanitates musicas sonare decet in Ecclesiis, quas tanquam regiam caelestem sacrum decet silentium.

In Ecclesia sumus iores senarii deo i. gunt.

IV.

Maxime autem in hoc Angelorum loco: & Regia caelesti, cum sacris seraphim, & ora, & manus, & pedes reverenter & humiliter decet contingere. Prout in uiribus maxime precipit Apostolus; Ideo debet mulier potestatem, (alij, inter quos & Hugo, legunt velamen) habere supra caput, propter Angelos: Angelorum enim locus, uti dictum, est Ecclesia, in qua non solum Angeli divinis ministrant mysteriis invisibiliter, sed visibiliter sapenumero assistere visi sunt. Quamvis per Angelos, Doctor Angelicus, Hugo & alij intelligant Sacerdotes, ob quorum reverentiam, & cautelam mulieres non nisi velata compareant in Ecclesiis, ut paucis dicam, voluit Apostolus, teste Lyrano, quod mulieres debent orare velata.

Mulier velari debet.

1. Corint. 11. v. 10.

Propter Angelos.

Nempe Sacerdotes.

Lyrano hic.

Sed heu quam rara hac Seraphica mulierum in templis Religio & casta reverentia invenitur, etiam nunquam magis, quam Ecclesiam accessura, alas, & corporis sui pudendas officinas expandunt: nudata non tantum facie, non erecto tantum & nudato à collaribus collo, sed denudato insuper pectore, & brachiis, speciem suam lascivis oculis prostituentes, & hoc coram Angelis, imò coram Angelorum rege Christo Jesu, in Ecclesia Regia caelesti.

V.

Piscantibus in mari discipulis stetit Jesus in litore, non tamen cognoverunt discipuli quia Jesus est. Primum tamen illum agnovit dilectus discipulus, uipote virgo, puriori oculorum acie praeditus, qui mox petro dixit: Dominus est. Simen Petrus, cum audisset, quia Dominus est, tunicam succinxit se, erat enim nudus. misit se in mare, scilicet ad dulcissimum Magistrum perretraturo natando, uti Chrysostomus, Theophilactus. & alij volunt.

Joann. 6. 21. v. 40.

Petrus tunc se accersit ad Christi.

Sed si natando per mare properabat ad Dominum, quid opus tunicam tegendo corpori? Denu-





Denudandum potius, quam vestibus onerandum corpus erat, quò ad natandum foret expeditius. Quid ergo tunicam succinxit se? *Ut cum majori reverentia accederet ad Christum*, responderet Lyranus, erat enim nudus; nudato pectore & collo, nudatis brachiis, piscatorum more, incedebat in navi Petrus, sic ergo nudus coram eo comparere non est ausus, coram quo faciem & pectus, & pedes alis reverenter contegunt Seraphini.

At hodie (pro dolor!) impudentes ætatis nostræ fœminæ, licet in domo tunicis, velaminibusque contexta, in Ecclesiam tamen proditura ante conspectum Angelorum, ipsiusque cœli Monarchæ Christi Jesu in venerabili Sacramento, velamina rejiciunt, nudum pectus, collumque prostituunt manicas ad cubitos usque retorquent, ut nudato pectore, & brachiis, non ad precandum, sed ad piscandum progressæ videantur, ad captandos, & inescandos Moabitas, scilicet Carnales sensus, quos sciunt ingredi Sanctuarium Dei, de quibus præceperat, ne intrarent in Ecclesiam tuam.

Hac ratione Sanctuarium Dei fit theatrum vanitatis, forum concupiscentiæ, officina lasciviæ, pudicitiae prostibulum,

oculorum pascuum, vaniloquiorum gymnasium, quibus ille, qui prunas ardere facit, in cordibus impurum incendit ignem, cujus fumus in conspectum Dei indignantis ascendit.

Quis iste fumus est (exclamat Chrysolostomus) tam gravis, tam molestus? Multi ad formas mulierum afficiendas in Ecclesias veniunt, deinde non mireris, quomodo undique fulmina non deseruntur? Quomodo cuncta funditus non evertuntur. Hæc enim non fulminibus solum, sed etiam gehennæ supplicio dignissima sunt.

Non planè mirum, quòd fulminibus Deus & tempestatibus destruat segetes, igne ferroque everti patiatur Ecclesias, quas tam irreverenter fideles quandoque tractant, in iis enim (conqueritur Deus per Jeremiam) vertunt ad me tergum, & non faciem; Vanitatibus, & concupiscentiis suis attentis. Contra quos acriter apud Jeremiam demum intonat Deus: Quid est, quòd dilectus meus, in domo mea fecit scelera multa? Maximè hæc in domo, & templo suo conqueritur Deus, perpetrata ab his, qui non veniunt in spiritu in templum, sed in carnalibus desideriis, teste namque Origene, interest peccare in sanctis, & peccare extra sancta, injustitiarum enim risus, vaniloquia, turpiloquia, lasciviæ & petulantiarum est.

extra

Lyranus hic.

Ex reverentia

Mulieres denudantur

Tanquam ad piscandum progrediuntur.

VI. Ecclesia fit prostibulum.



extra sancta commissa, peccata sunt, sed in sanctis commissæ, scelera sunt, à Deo graviter vindicanda.

VII. Exemplariter advertunt magnates in delicta, in propriâ suâ residentiâ, ipsâ præsentem majestatem Regiâ, commissa. Accusato per Reginam Esther perfido Amano, ira Rex succensus in proximum arboribus constitum hortum regium ad digerendum furorem egressus est. Interim timore attonitus Aman, ad lectulum Reginæ corruit tremebundus, veniam & gratiam supplex rogaturus, quem ut rex ex horto reversus super lectum, in quo recumbat Regina, corruisse vidit, indignabundus: *Etiâ Reginam (ait) vult opprimere? Me præsentem? In domo mea?* Statimque Aman velatis oculis ad furcam, quam Mardocheus paraverat, suspendendus rapitur.

Esther, c.  
7. v. 7.  
Indignatur Assue-  
rus con-  
tra A-  
man.

Ubique quidem enter, realiter, & potenter præsens est Deus, qui & ubique terrarum graviter offenditur, singulari tamen, & miraculosâ ingeniosi amoris inventionem, in Ecclesiis præsens est Christus, Dei filius, sacramentaliter, magno stipatus Angelorum numero, licet & aulicorum suorum assistentium præsentiam, suamque imprimis majestatem imperceptibili miraculo obvelet.

Sic &  
Christus

Contra  
lascivien-  
tes,

Cum ergo Christiani vivâ fide de ejus præsentia nequaquam dubit, tamen in ejus reali, & sacramentali præsentia, & in domo ipsi solemniter consecrata peccare non erubescunt, merito Dei filius, (velatis licet, sub sacramentalibus speciebus, suis sensibus) divinâ tamen suâ omniscientiâ fidelium delicta aspiciens, merito contra eos gravissimè indignatur. *Quid est, quod dilectus meus fecit scelera multa? Quid est, quod lascivis oculis, verbis, nutibus, & desideris exarsit? Me præsentem, sacramentaliter? In domo mea? In Sanctuario meo? Non hæc peccata, sed scelera reputanda sunt, hæc in sanctis commissa, æternis gehennæ supplicii vindicanda.*

Se præsentem, in domo sua.

Si tanta severitate, & zelo insolito contra eos Christus advertit, qui oves, & boves, aliâque ad sacrificium necessaria non in ipsâ domo, sed in atrio tantum domus Domini vendiderunt, de eo facientes domum negotiationis, quam duris Christus flagellis in dorsum eorum fabricasset, si non solum in atrio, sed in medio domus Dei, & Sanctuarij non tantum negotiationes, sed alias quoque abominationes fecissent, non in illud tantum animalia munda, sacrificiis destinata sed etiam porcos immundos inducendo.

VIII.

Ioan. c. 2.  
v. 14.

Atrij videlicet.

Et



*Ecclesia  
vetus non  
nisi atriū  
& umbra*

Et tamen ipsum Synagoga Judaicæ Sanctuarium, non nisi atrium, imò vix atrium Ecclesiarum nostrarum dicendum, sed solum umbra, & figura, cum non ipsum Deum, ac Salvatorem nostrum, sed tantum umbram, & figuram, scilicet Manna, Arcæ fœderis, inclusum habuerit, tantâ tamen reverentiâ veneratum, ut nemo intrare Sancta Sanctorum permitteretur, quantumvis Deo consecratus, nisi *semel in anno solus Pontifex.*

Hebr. 9.  
y. 7.

*Nostra  
sunt vera  
Sancti  
Sanctorū.*

Verum porro Sanctuarium, & Sancta Sanctorum sunt Ecclesie nostræ, ab ipso Dei Filio realiter, & sacramentaliter præsentem, inhabitatam, & tamen in Sanctuarium videmus ingredi gentes immundas, concupiscentias, & carnales sensus, aguntur in illud fœtidissimi porci, & fit ipsum subinde non tantum domus negotiationis, sed abominationis non ipsum solum atrium, sed Sanctuarium templi, contra quos Deus per Ezechielem detonat:

*Ezechiel.  
c. 14. v.  
39.* *Hæc fecerunt in medio domus meæ. Gloriamur nos Christiani in templis nostris, & in iis confidimus, sed merito nobis illud*

*Jerem. c. 7  
v. 4.* *Jeremiæ obtruditur: Nolite confidere in verbis mendacii, dicentes: Templum Domini, Templum Domini, Templum Domini. Ne habeamus fiduciam in splendore edi-*

*ficiorum, ait glossa; si debita reverentia ea non tractemus, sed peccatis polluamus.*

IX.  
His enim sceleribus justè irritatus Deus, templa, & cum ipsis templis tam irreverenter frequentatis, & violatis, ipsam fidei Religionem, & Dei agnitionem multis civitatibus, Provinciis, & Regnis subtrahit, uti etiam olim Judæis ob neglectam, licet umbratici tantum, templi sui reverentiam fecerat, quibus (ut inde tantæ calamitatis originem exortam non dubitarent) ostendi digitis ruinam templi Deus per Ezechielem mandavit: *Tu autem fili hominis, ostende domui Israel templum, & confundantur ab iniquitatibus suis, cum viderint se carere tali templo propter eas, glossatur Hugo, & erubescant ex omnibus, quæ fecerunt, ex omnibus scilicet abominationibus, quas in ipso templo fecerunt, superius capite octavo per Ezechielem descriptas, quibus ita offensum se protestatur Deus, procul recedam à Sanctuario meo, quasi diceret, ipsi me suis sceleribus templo abigunt, & cogunt recedere, uti cum S. Hieronymo explicat Cornelius.*

Ne ergo Deus à nobis recedere, & Sanctuarium suum à nobis auferre, illudque infidelibus gentibus in prædam & conculcationem dare cogatur, sum-

*Propter  
irreverentias.*

*Deus auferet templum.*

*Ezechiel.  
c. 34. v. 10*

*Hugo hic*

*Ezechiel.  
c. 8. v. 6.  
& seqq.*



summâ utique reverentiâ illud frequentare convenit.

ratione colunt, ut per mare per terras inter maxima discrimina illuc tendant, illo se regii psaltis verbis animantes, introibimus in tabernaculum ejus, adorabimus in loco, ubi steterunt pedes ejus, Pf. 137.

ii Reg. c. 5. v. 2.

Limen, super quod iacuit Dagon.

Arcam Dei captam juxta Dagon Deum suum Philistæi statuerunt in Azoto, sed ipse Dagon de loco suo præcipitatus divina virtute pronus jacere in terra ante Arcam Domini, altera die, inventus est, quem licet loco suo restituisent, tamen manè die altera consurgentes invenerunt Dagon jacentem super faciem suam in terra coram Arca Domini, caput autem Dagon, & dua palmæ manuum ejus, abscissa erant super limen. Valde autem notabile est, quod sacræ literæ addunt: Propter hanc causam non callant sacerdotes Dagon, omnes, qui ingrediuntur templum ejus super limen Dagon in Azoto, usque in hodiernum diem. Tanta reverentiâ colebant locum, ubi abscessisset, vel potius jacuerant pedes Dagon.

Non colabant Philistæi.

Si ita Philistæis venerabilis & terribilis videbatur locus, ubi jacuerant pedes Dagon, quàm terribilis, ac venerabilis erit domus, & Ecclesia Dei viventis, in qua Dei viventis non tantum vestigia, sed reale corpus præsens habemus? Hinc Christianos olim limina templorum osculari solitos, Cornelius testatur. Et siquidem hodieque Christiani localis, & patientis Christi vestigiis decorata, tantâ vener-

Limina templorum et inania Cornelius hic.

cur non eadem reverentiâ accedamus sacratas Deo Ecclesias? Non longis opus peregrinationibus, & navigationibus? Ecce in Ecclesiis omnibus posuit Deus tabernaculum cum hominibus, illuc introeamus cum reverentiâ, adorantes locum, ubi steterunt non solum pedes ejus, sed adhuc realiter verus Deus & homo Christus Jesus sub speciebus sacramentalibus subsistit, non in umbra tantum & figura, sed reali præsentia sacratissimi Corporis, & sanguinis sui. Si ergo Propheta umbram solummodo, & figuram sic veneratus est, solidè infert antistes Valentinas:

X.

Quid opus peregrinatione?

Christum præsentem habemus sacramentaliter.

Quid putas fecisset David, quid Elias, quid Samuel, Isaias, Daniel, & ceteri sanctorum, si Dei maiestatem in suis delubris præsentem, sicut nos habuissent? Quo honore, quo timore, qua reverentiâ coluissent? Qui sic venerabantur umbram, quomodo ipsam coluissent veritatem? Dic obsecro, frater charissime, esne Christianus? credisne quod offertur, quod consecratur? Si credis, quomodo audes irreverenter assistere tantæ maiestati, quomodo negligis debi-

X.

P. Franc. Josephi Op. IV.



Jacob. 2.  
v. 19.

debitam exhibere ei reverentiam? *Dæmones credunt, & contremiscunt*; Et tu credis, at rides? jocularis? nugaris? Ostende fidelibus templum, & confundantur, ut angelicâ, & Seraphicâ reverentiâ, humilitate, & silentio adorare discant, quem in Ecclesia Dei præsentem adesse credunt Jesum Christum Dominum nostrum, Amen.



## DISCURSUS XX.

*Iod.*

Manum suam misit hostis ad omnia desiderabilia ejus. *Thren c. 1 v. 10.*

### DE ANIMA.

*Quibus Anima bonis per peccatum spoliatur?*

1.

**C**ivitate seu fortalitio per hostem armatâ manu, & per assultum capto, incolæ, qui primo gladij furori se subdixerunt, vinculis, aut saltem captivitati mancipantur, datâ in prædam hostibus omni eorum substantiâ; omnia scrinia & cistæ securibus, aut aliâ violentâ manu rumpuntur, mittitque hostis manum suam ad omnia desiderabilia ejus.

Infelicem etiam hanc sortem cecidisse super Jerusalem à Chaldeis captam deplorat Jeremias;

Manum suam misit hostis ad omnia desiderabilia ejus: nec ipso parcens templo, ornatum, & vasa ejus aurea diripiendo. Sed non benigniori, imò crudeliori furore, & immanitate malignus hostis, animam peccatricem violentâ manu sibi subactam, & captam deprædatur, uti in morali glossa advertit Lyranus: *Manum misit hostis diabolus; ad omnia desiderabilia ejus, id est, ad auferendum bona gratiæ, & virtutum, & quicquid desiderabile, ac pretiosum à Deo anima accepit.*

Licet tota Jerosolymorum Civitas

*M. v. alit  
de anima*

*Lyranus  
hic.*